

Οι πειράται

του Λουδοβίκου Μπουσενάρ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Ένα χαμίνι τού Παρισίου, τετραπέρατο και διαδολεμένο, ο Φρικέτος, γυρίζει τον κόσμο, ζητώντας τύχη. Σε μια έρημη της Αυστραλίας συναντάται με τον τρομερό ληστή Σμιθ και παίζει μαζί του

μπόξ — έτσι για να δοκιμάσουν τις δυνάμεις των. 'Ο Σμιθ, σωστός 'Ηρακλής, σωστός Γολιάθ, την πάσαινει από το χαμίνι άσχημα. Δέχεται βροχή γρόνθων και σωριάζεται κάτω μισολπόμομος, άλλα και ενθουσιασμένος με τον μικρό εκείνο κατάβολο. Την ίδια στιγμή όμως, προβάλλουν άεσπαρα μερικά άστρουνοικια, που κατέβησαν τον ληστή και τα πράγματα αρχίζουν να γίνονται σοβαρά... 'Ο Σάμι ουλλαμένεται και κατορθώνει να δραπέτευση άμέσως. Τότε οι άστρουνοικια, ανεξέσαστα, ουλλαμένουν τον Φρικέτο. Τη νύχτα όμως, ενώ κοιμούνται στο δάσος, ο Φρικέτος κατορθώνει να δραπέτευση κι' αυτός, παίρνοντας ένα από τα άλογα τους. "Επειτ' από πολλές περιπέτειες, φτάνει σ' έναν καταυλι από χρυσούραχον και τούς βρίσκει έτοιμους να λυντσάρουν έναν άνηρωτο, που τον κατηγορούν για κλέψη. 'Ο Φρικέτος τόν σώζει, χάρις και στην επέμβαση του ληστή Σάμι, που φτάνει στο μεταξύ. 'Αλλά πώς ο Φρικέτος βρέθηκε μόνος στην Αυστραλία; Δέν ήταν μόνος. Είχε και τέσσερες άλλους συντρόφους, μέλη μιας έξωφρενικής οπιστολής, που χάρισαν σ' ένα ναυάγιο, από το όποιο ο Φρικέτος κατάβηκε ως σωθί.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

"Όλοι όμως γελοΐσαν και κοροΐδωναν κατάμουτρα το Φρικέτο, γιατί κανένας τους δέν είχε άκούσει να γίνεται λόγος για ένα τέτοιο ναυάγιο: 'Η εταιρείες είχαν φροντίσει να πληρώσουν τον Τύπο, ή έφημερίδες δημοσίευσαν μόλις με λίγες γραμμές και σέ έντελξας άπαρατήρητες στήλες των—το δραματικό γεγονός του ναυαγίου, κι' έτσι κανένας άναγνώστης δέν το ποόσεξε!

"'Αλλά, κι' όσοι τυχόν διάβασαν την είδηση του διπλού αυτού ναυαγίου, τί πληροφορίες μπορούσαν να δώσουν στον δυστυχί Φρικέτο, σχετικά με την τύχη των τεσσάρων φίλων του;... Γι'ατί, φυσικά, μέσα στους τρεις-τέσσερες εκείνους σίχους της ξερηής είδησεως—οί όποιοι είχαν άφιερωθή για την άναγγραφή του ναυαγίου—ούτε όνόματα ναυαγών μπορούσαν να άναφερθούν, κι' ούτε καν ή στοιχειώδεις λεπτομέρειες της συγκρούσεως!

"'Ο Παρισινός μας στο μεταξύ έμαθε ότι μια άποστολή μεταλλωρών έπρόκειτο να φύγη τις ήμέρες εκείνες για ν' ανασκάψη τις καινούργιες χρυσόφορες φλέβες που είχαν άνακαλυφθή τελευταία, όχι μακριά από τη λίμνη του Τύρρελ. Το όνομα της λίμνης αυτής το ήξερε από τότε που άκούσε την άπο κάλυψη του μανδρινίου. 'Εξ άλλου, αυτός κι' οι τέσσερες φίλοι του είχαν συμφωνήσει, καθώς είδαμε, ότι, άν όποιοδήποτε άτύχημα τους χώριζε, έπρεπε να στήσουν με κάθε θυσία στη μακρινή αυτή λίμνη και να έννοθούν εκεί πάλι: Είχαν δώσει δηλαδή ένα είδος ραντεβού στη λίμνη Τύρρελ.

"'Ο Φρικέτος, πλούσιος από έλπίδες κι' από μερικά σελλίνα που τά είχε έξοικονομήσει από το ίσχυό του ήμερομίσθο ως άχθοφόρου, ξεκίνησε θαρραλέα μαζί με τους μεταλλωρώνους. Βάδιζε πολλές μέρες, με την κοιλιά του άδειανή, με τά πόδια του πληγωμένα, με τά μάτια του πρισμένα από την όφθαλμία. Μά στο τέλος δέν μπόρεσε ν' αντέξή περισσότερο και σωριάστηκε άναίσθητος κάτω, υπρός στην πόρτα ενός έξιλινού παραπήγματος. Το παράπηγμα αυτό άνιχε σέ κάποιον πλούσιο κτηνοτρόφο, ο όποιος τόν περιέβαλε και τόν φιλοένησε μεγαλόψυχα, καθ' όλο το διάστημα που ο ήρωας

μας έμεινε άρρωστος. "Όταν ο Φρικέτος συνήλθε και μπόρεσε να έξακολουθήση το δρόμο του, το καρσάνι των μεταλλωρώνων βρισκόταν πειά μακριά. Τότε ο κτηνοτρόφος του έδωσε για να τόν συνοδεύση έναν από τους βοσκούς του, ο όποιος και τόν άφησε έπειτ' από πορεία τριών ήμερών κοντά στον καταυλισμό των χρυσοθηρών. "Εκεί έκανε τότε τη συνάντησή του με τόν Σάμι Σμιθ κι' έπακολούθησαν τά γεγονότα που διατυγήκαμε, ως τη στιγμή που έσωσε απ' το λυντσάρισμα τόν δυστυχισμένο εκείνο κατάβολο. "Επειτ' απ' αυτό, δέν τού ήταν πειά δυνατόν να μείνη περισσότερο εκεί. 'Ο νέος σύντροφός του, τόν όπο'ο είχε σώσει απ' το θάνατο, τού έριχνε ένα βλέμμα χαμένο, μά μέσα στο όποιο περινούσε μια λάμψη νοημοσύνης κι' αγάπης και διαρκώς τού άγεγε προς τη διεύθυνση του δάσους, σάν να ήθελε να τού δείξει πώς έπρεπε να καταφύγουν εκεί το ταχύτερο.

—Στο κάτω-κάτω—μονολογούσε ο Φρικέτος—γιατί να μίν πάω να μείνω μερικές μέρες εκεί;... "Ετσι θα κάνω κι' έξοχη και θά ξεχάσω τούς κατοίκους της καινούργιας αυτής πόλεως. "Μπορώ να στήσω τόν καταυλισμό μου, όχι μακριά από δώ και νάρχωμαι κάθε τόσο κρυφά και με τρόμο να λαβαίνω πληροφορίες σχετικές με την ένδεχομένη άφειξή του κ'. 'Αντρέ και τόν άλλων.

"'Αφού το ραντεβού μας είν' εδώ, δηλαδή κοντά στην λίμνη του Τύρρελ. 'Ο αρχιπειρατής Μπουσκάρν έάρθρη κι' αυτός χωρίς άλλο. 'Ο θησαυρός θά τόν τραθήξη, όπως το μέλι τις μυγες.

"Μένοντας στο δάσος, θά μπορώ συγχρόνως να έξασκώ στο Χρυσό Κάμπο μι' άγρυντη έπίβλεψη, χωρίς κανένας να ύποψιάζεται την παρουσία μου. Μένει το ζήτημα της διατροφής μου τώρα... Μπα! 'Ο λευκός μου άγριος θά με βοηθήση να τά βγάλω πέρα..."

Μονολογώντας ο Φρικέτος και ο άγριος, άφου διέσχισαν γρήγορα την κοιλάδα, μήκαν μέσα στο δάσος Βάδιαν ένα τέταρτο της ώρας περίπου, όταν έξασφα ένα βραχνό επίβουρημα του συντρόφου του έκανε το νέο να σταθή.

"Ένα κολοσσαιο κοιμόδεντρο άνορθωνόταν περήφανα, άνάμεσα σ' ένα μικρό έξέφατο γεμάτο μινόδες, που ήταν σ' όλη τους την άνοιξη. 'Ο λευκός άγριος έκανε γρήγορα το γυρο τού τεράστιου δέντρου, ψηλάφησε τόν κορμό του, και κροτάλιζε τη γλώσσα του με ύφος εύχαριστημένο.

"'Επειτα δείχνοντας στο Φρικέτο το μαχαίρι που ο ήρωας μας είχε στη ζώνη του, τού έγνεψε να τού δανεΐσει. Το άνοιξε άργά με άδεξιότητα και με προσοχή, σάν να τού θυμίζε αυτή ή έργασία κάτι που έκανε συχνά άλλοτε. Στόν κορμό του δέντρου ήταν μι' αδιόρατη χαραμάδα, απ' την όποια κυλούσε ένα γλυώδες υγρό. 'Ο άγριος γάστος πέρασε την λεπτιδα μένος σ' αυτή τη χαραμάδα, άνασκήκωσε ένα κομμάτι τού φλοιού και το τράθηξε με τά δυο του χέρια. "Όταν το άπέσπασε έντελώς απ' το δέντρο, μια κρύπτη, άνοιγμένη μέσα στον κορμό, φάνηκε μπρός στα κατάπληκτα μάτια τού Φρικέτου.

"Ένας κεφαλοθραυστής από σκληρό έξόλο στολισμένος με πράσινες πέτρες, ένα τοσκουρι με λαθή, αρκετά δόρατα με κοκκάλλινες μύτες και δυο μεγάλα έξύλα που έμοιαζαν με σπαθιά, αυτά ήταν το περιεχόμενο τού πρωτοτύπου εκείνου όπλοστασίου.

"'Ο άγνωστος μοιράστηκε άδερφικά με το Φρικέτο αυτά τά πρωτόγονα όπλα και άργισε να γελή, δείχνοντάς του διαδοχικά τά δόρατα, τά έξύλινα σπαθιά, τόν στόμα του και την κοιλιά του.

—'Α! πολύ καλά! Έκανε ο Φρικέτος. Θέλεις να πάμε στο κληνγι δέν είν' έτσι, σύντροφέ μου; Θέλεις να πάμε στο κυ-

'Ο κτηνοτρόφος τού έδωσε έναν βοσκά να τόν συνοδεύση...

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΗ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΩΝ ΧΡΥΣΩΝ ΚΑΜΠΩΝ

νήγι για να φάμε..

—Νά... φά... με!... επανέλαθε ο άγνωστος με μία φωνή άνοι, σαν να μην ζυπούσαν στο μυαλό του καμμία σκέψη· αυτές ή τρεις συλλαβές.

—Διάβολε! Έκανε το χαμίνι μας στοχαστικό. Χρειάζεται να τον μάθω να μιλά ή μάλλον να τον ξαναμάθω να μιλά.

«Ποιό διάβολο μπορεί να εινε αυτό το φτωχό παλληκάρι; Καμένα παιδι λευκών που τέκλεψαν άλλοτε οι μαύροι; Ίσως πάλι να εινε κανένας ναυαγός, που ποιος ξέρει έπειτ' από πόσα χρόνια και βάσανα, δεν μπορεί πειά να μιλήση τή μητρική του γλώσσα..

«Δέν υπάρχει αμφιβολία πώς εινε Εύρωπαός. Τό πρόσωπό του εινε ψημμένο σαν παλιό πετσί, μά ή επιδερμίδα του εινε κατάλευκη, ανάμεσα άπ' τις ούλες που έχει παντού

«Άλλόκοτη μοίρα κι ή δική μου! Βρήκα άλλοτε στο Μπόρνεο έναν άνθρωπόμορφο πίθηκο, και κατόρθωσα να του εδωκα κάποιο άνθρωπιμο, ενώ τώρα βρίσκομαι μπροστά σ' ένα άνθρωπο, που ή μόνησ ή ή ζωή κοντά σε ανθρώπους πολύ προηγώτους, τον κατέβασα από επίπεδο του ζωού.

«Αυτόσ ό δυστυχιμένος που δέν μιλάει τή γλώσσα του, δέν σκέφεται παρά να φά... Θά ήμουν περίεργος να μάθω τί έ κλεψε από τους χρυσοθήρες για να τον δικάσουν σε μία τόσο φριχτή ποινή. Μάς τήν πίστι μου, κι' ό ίδιος ό δικαστής λίντε, θά μπορούσε να παραδεχτή ελαφρυντικές περιπτώσεις..»

«Ο άγνωστος, σκεφτικός, κύτταξε τό Φρικέτο που ήταν βυθισμένος στούς στοχασμούσ του. Μιά επίπονη εργασία φαινόταν να γίνεται μέσα στό μυαλό του. Τό βλέμμα του έχανε σιγά-σιγά τήν τρομαγμένη έκφρασι του και τό στόμα του ψιθύριζε λέξεις ανακόλουθες, παρμένες από τό λεξιλόγιο τών Ιθαγενών. Κι' ανάμεσα στις όποιες ό Φρικέτος νόμιζε πώς εχωώριζε μερικέσ Γαλλικές συλλαβές.

«Έπειτα, αυτό τό βλέμμα έσθθησε έξαφνα, για να παραωρήση τή θέσι του σε μία έκφρασι άναμονής. Ο άγνωστος άφωγκράστηκε και όλεσ του ή αισθήσεις φαινότουσαν πώς είχαν δεινθί. Συγχρόνως έσπρωξε άπότομα τό Φρικέτο πίσω άπ' τον κερμό του δέντρου. Κατόπιν άρπάξε και με τά δυό του χέρια τό έξιλω σπαθί άπ' τή λαθή του, και περιμενε σε στάσι άρχαίου μονομάχου.

«Ένα χαριτωμένο κεφάλι γαζέλλας φάνηκε πρώτα μέσα από τους γειτονικούς θάμνους κι' έπειτα ένα καγκουρά τεραστίου άναστήματος, προχώρησε πήδοντας μέσα στού ξέφωτο. Στηρίζόμενο στα δυό πελώρια πινανά του πόδια, που ήσαν τέσσερες φορές μακρότερα από τά μπροστινά, τό καγκουρά κύτταξε περίεργα τον λευκό άγνωστο, που φαινόταν σαν άπολιθωμένο. Άπό τό θύλακα τής κοιλιάς του εχωώριζαν δυό κεφαλάκια με μάτια διαπεραστικά, σαν τών σκυώρων κι' άείκινητα. Χωρίς συνείσθησι του κινδύνου που άπειλούσε τή μητέρα τους, τά δυό αυτά περιέργα ζωαράκια μασούσαν με γάρι τά φύλλα που έφταναν ως τά γέλι του.

Τό καγκουρά τένωσε τό δυνατό ελατήριο τών πιωνών ποδιών του και πηλοήσε ακόμα περισσότερο. «Ένας στεναγμός που μόλις ακούστηκε έξεφυγε από τά γέλι του Φρικέτου. Μά άμέσως ή γοητεία διολύθηκε. Τό ζωό τένωσε τ' αυτά του, μι' άγρια άδραστη πέρασε από τά μάτια του, έβγαλε ένα μούγκρισμα όργησ κι' άρμωσε μ' ένα γιγαντιαίο πήδημα για να κρυφτή στούς θάμνους.

Πιό γοργός όμως κι' από τό καγκουρά, ό άγνωστος στριφογύρισε τό κυρτό έξιλω σπαθί του κι' έπειτα τό πέταξε με όλη του τή δύναμι. Τό όπλο διέσχισε τον άέρα σφυρίζοντας. Έπειτα ένα ξερό τρίξιμο ακούστηκε και τό καγκουρά, με τά δυό πόδια του σπασμένα, σωριάστηκε στού έδαφος.

«Έπειτα, πρós μεγάλη έκπληξι του Φρικέτου, τό σπαθί, άφού έκανε τή δουλειά του, φάνηκε σαν να παίρνει καινούργια δύναμι. Φαινόταν πώς αυτό τό κομμάτι του άκατέργαστου έξιλου προίκστηκε έξαφνα με σκέφι. Έπεισε στού έδαφος, στριφογυρίζοντας πάντοτε, διέγραψε μία καμπύλη πρós τήν αντίθετη διεύθυνσι και εσαναγύρισε κι' έπεισε μαλακά μπρός στού πόδια του έπιθε έξιου κυνηγού.

«Ο τελευταίος, ό όποιός φαινόταν ν' άπολαμβάνη τήν κατάπληξι του Φρικέτου, πήρε τό σπαθί, του τό ίδωσε, προφέροντας με τή βραχθή φωνή του αυτή μόνο τή λέξι:

—Μπουμεράγκ!

VI

ΜΕΡΙΚΟΙ ΑΥΣΤΡΑΛΟΙ ΤΟΥ ΝΟΤΟΥ. — ΠΩΣ ΨΗΝΟΥΝ ΟΙ ΙΘΑΓΕΝΕΙΣ ΕΝΑ ΚΑΓΚΟΥΡΟ. — ΚΑΪ-ΠΟΥΝ, Ο ΚΥΝΗΓΟΣ ΤΩΝ ΚΑΓΚΟΥΡΩ. — ΠΩΣ Ο ΦΡΙΚΕΤΟΣ ΠΙΝΟΥΣΕ ΤΟ ΜΕΣΗΜΕΡΙΝΟ ΤΟΥ ΥΠΝΟ—ΤΙ ΕΙΝΕ ΤΟ ΜΠΟΥΜΜΕΡΑΝΓΚ. — Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥ ΜΑΪ-ΧΕΡ ΠΛΟΥΜΑΝΜΠΑΧ, ΚΑΘΗΓΗΤΟΥ ΤΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΤΗΣ ΓΙΕΜΑΣ ΑΝΔΡΑΓΑΘΙΣ ΤΟΥ ΚΑΪ-ΠΟΥΝ, ΚΤΛ.

«Ένα παρατεταμένο ούρλιασμα ύποδέχτηκε τό κατόρθωμα αυτό του έπιθεξιου κυνηγού και καμμία δώδεκαριά ντυμένοι με δορές θηρίων παρουσιάστηκαν έξαφνα.

Άπό τά μαύρα, μακρά και σγουρά μαλλιά τους, από τό στενό μέτωπό τους, από τ' άφθονα και βασεία φρύδια τους, από τά βαθιά κι' άείκινητα μάτια τους, ό Φρικέτος κατάλαθε πώς ήσαν Αύστραλοί του Νότου, γιατί εινε δη μερικους άπ' αυτούσ στη Μελωθούρη.

Τόν κύτταξαν περίεργα, μά χωρίς περιέργεια «Έέ άλλο, τό θέαμα του πληγωμένου καγκουρά φαινόταν σαν να προκαλή σ' αυτούσ μι' άσυγκράτητη έπιθυμία, γιατί, μικροί και μεγάλοι, άνδρες και γυναίκες, χτυπούσαν τήν κοιλιά τους με τά γέρια τους και φαινότουσαν σαν να έλπίζαν στην εύτυχια που θά τουσ παρέχε ή άνέλπιστη αυτή λέια.

Μιά φράσι άτελείωτη, που τήν πρόφερε με μία εύστροφία πρωτακόυστη ό σύντροφος του Μικρού Παριουού, έσπασε σε

λίγο τον πάγο, γιατί ένας άπ' τους Αύστραλιούσ, ό πιο γέρος, μά κι' ό πιο άκάθαρτος κι' ό πιο άσχημος, πλησίασε κι' έτριψε τή μύτη του επάνω στη μύτη του Φρικέτου, ό όποιός δέν άπέφυγε καθόλου τήν πρωτόγνωρή αυτή εκδήλωσι φίλης.

—Ναι, ναι, καλοί μου φίλοι, τουσ είνε, ξέρω αυτή τή διατύπωσι. Είχα άλλοτε μερικέσ σχέσεις σας με τουσ ομοφύλους σας τής χερσονήσου τής Υόρκης, έκει κοντά στα βόρεια του Καίνσλανδ. Είνε πολύ καλοί άνθρωποι, που θεσποήσαν τό φιλο μου Μπραμπαντόν, τον χωροφύλακα. Κανείς από σας δέν ξέρει τον Μπραμπαντόν;... Τόσο τό χειρότερο... Είν' ένας άνθρωπος ύπέροχος, τό άνθος τής άποικιακής χωροφυλακής.

Μά, φυσικά, οι Ιθαγενείς δέν καταλάθαναν τά λόγια του Φρικέτου. Ούτε καν τά άκουσαν. Κυριευμένοι από τή λαίμαργια τους, είχαν συγκεντρωθή γύρω άπ' τό καγκουρά τό όποιο άποτελείωσαν.

Οι άνδρες τότε κάθισαν μ' έπισημότητα κι' ή γυναίκες που ήσαν τέσσερες, άρχισαν να έτοιμάζονται για τό ψήσιμο. Η προετοιμασίες ήσαν πολύ σύντομες.

«Δυό άπ' αυτές, έσκαψαν γρή-

Κατόπιν άρπάξε και με τά δυό του χέρια τό έξιλω σπαθί και περιμενε, σε στάσι άρχαίου μονομάχου...

